

## TROMMELVLIES 103: Onderweg in IJsland

Moet ik hier nu de muziek van Sigur Rós gaan zitten omschrijven? Nee toch, hè? Ik hoop niet dat jullie dat van mij verlangen, dat is vrijwel niet te doen. Maar wie onlangs *Heima*, de prachtige documentairefilm over de tournee van de band door het IJslandse landschap (of moet ik zeggen: een natuurfilm annex roadmovie met instant soundtrack?), op het Belgische Canvas heeft gezien, weet precies wat ik bedoel.

De muziek van Sigur Rós. ‘Broos als beschuit’ (zo omschreef Bart Chabot ooit Herman Broods vertolking van *My funny Valentine*) – dat komt er denk ik nog het dichtst in de buurt. En OOR-collega Jasper van Harskamp gebruikt in zijn beschrijving van het Amsterdamse concert van de IJslandmuzikanten, 17 november jongstleden, woorden als ‘dikke wollen truien’, ‘droompopkwartet’, ‘hypnose’, ‘minimalisme’ en ‘betoveren’ – zet deze op een rij en hopla: je hebt Sigur Rós. Woorden als vlaggetjes die de lading dekken. Zelf had ik ze niet beter kunnen kiezen, dus ik sluit mij daar geloof ik maar gewoon stilletjes eerbiedig bij aan.

In zijn OOR-recensie noemt Willem Jongeneelen *Paper Plane*, het nieuwe album van een Belgisch koor met louter jonge vrouwen, ‘prachtig vormgegeven en geprod...’ Ja, lekker makkelijk Theo, zo citeer je wel heel gemakzuchtig een column vol! Eigen woorden! O, nou ja. Ik vond alleen dat... Goed. De recensent wees mij met zijn stukje dus op het bestaan van deze dames. Scala. Ik had nog nooit van ze gehoord. Eerst even naar hun website dus. Daar wachtte mij een aangename traktatie: het album is er gratis te downloaden.

Muzikaal wordt Scala dwingend aangestuurd door de twee broers Kolacny en die combinatie is alleszins geslaagd. Hoewel het stemmencollectief op sommige plaatsen namelijk wat dun klinkt (en soms iets aan de zoete kant), zorgt de begeleiding toch voor voldoende evenwicht. Heel fraai. Ik druk dan ook geregeld op de herhaaltoets.

Liever luister ik echter naar koren met zowel vrouwen als mannen. Afgelopen zaterdagavond zong er zo’n koor in Almelo: Onderweg vierde haar 35-jarig jubileum. De kogel ging knallend door de kerk.

Eigen woorden zei u? Prima, maar dan zal ik mij toch moeten verliezen in een lijstje superlatieven: overweldigend, meeslepend, opzwevend, adembenemend, spontaan, fenomenaal, weergaloos en niet te remmen. Met op een gegeven moment zelfs een heuse portie onvervalste trekzakzydeco. Wat een show van deze verzameling onvolprezen gospelkanonnen. En niet alleen de mensen van het koor en de zeven solisten (waaronder mijn prachtige dochter, u weet wel: die met die strot) schitterden, maar ook de aanjager/dirigent, bassist, gitarist, drummer, toetsenist, violiste, percussietovenaar en het kwartet blaaskaken (en uiteraard alle wapperende handen eromheen).

Ik zat werkelijk aan mijn zitplaats genageld (totdat we massaal op de banken klommen natuurlijk), overstroomd door een warme waterval van klanken. Proficiat bedankt. Applaus.

U ziet het: mijn woorden verworden alweer tot wol. Mijn enthousiasme ontkomt niet aan bombast. Maar u mag mij naar hartelust citeren.

**Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: onomwonden *I will follow you* door Gospelkoor Onderweg & soliste Gonneke Bennes (maar *Jesus gonna be here* van Tom Waits mag ook).**